

hohnika], m., ter da je ta beseda rabila tudi v priimek: popū Upiri Lihyj je bil 1047. l. starorusk pisatelj. Mikl. lex. XVIII. in 1059. A kaj si je: p r i l o g ? To bode ali: concubinus, kajti srbski znači: p r i l o ž n i c a, concubina, Mikalja, ali morda še verjetneje: incubus, ker imamo češki: přilozeny, super impositus, Vusin, přiložiti, auf etwas legen: omoč kus sukna, a tak přilož na bolavé místo, Jungmann; poljski: przylegz, przylegnać, sich daneben legen, a tudi: sich d a r a u f legen, Linde A. „incubus“ je tukaj zopet isto, kar „vampír“. To nas ūči, da je nekđaj volkodlaštvo bilo jako razširjeno mej našim narodom. Srbi tudi verjemó, da v j e d o g o n j e ali j e d o g o n j e „po planini izvaljuju drveta te se njimi biju izmedju sebe“ [Vuk v rječniku na 251. strani]. Brez nobene dvojbe je: v j e d o g o n j a pravotno lice te besede, katero je primeriti k slovenskemu v é d o m c u“. (Prim. kar o „premrļu“ piše prof. Erjavec v letopisu Matice Slovenske za leto 1883. na 228. strani.)

(Konec prih.)

Mertvemu detetu.

Med cvetjem v lučij sredi,
Moj otročiček bleđi,
Pokojen mrtvec spiš;
A vender bled in mrtev,
In gróbu zgodnja žrtev,
Na smeh se mi držiš.

Ljubila sinek zlati,
Presrčno te je mati,
Kličé zaklad te svoj;
Nje upe, vroče želje,
Bodočih dnij veselje,
Vse zagrebó s teboj.

A le zasúj, lopata,
Rodice upom vrata
Do lepih, svetlih dnij!
Dosegel ti si srečo,
To lajšaj bol ščemečo,
In vstavljaj jok očij!

Ognil si se grehóti,
Prevaram in praznóti,
Hudobi vsej svetá,
Ki nam blaženstvo kaže,
Hlinavski srečo laže
Ter nas v propast pehá.

Stojèč pri tvojem odri
Spominam se, kar modri
Pisali so možjé:
Presrečen, ki objame,
Otroka smrt ga vzame
Od matere dragé.

Zató mi solz nobena,
Iz toge porojena,
Pogleda ne kali;
Saj tvoj nasmeh svedoči:
Lehkó svetá se loči,
Kdor se na svet rodi!

Jos. Cimperman.

